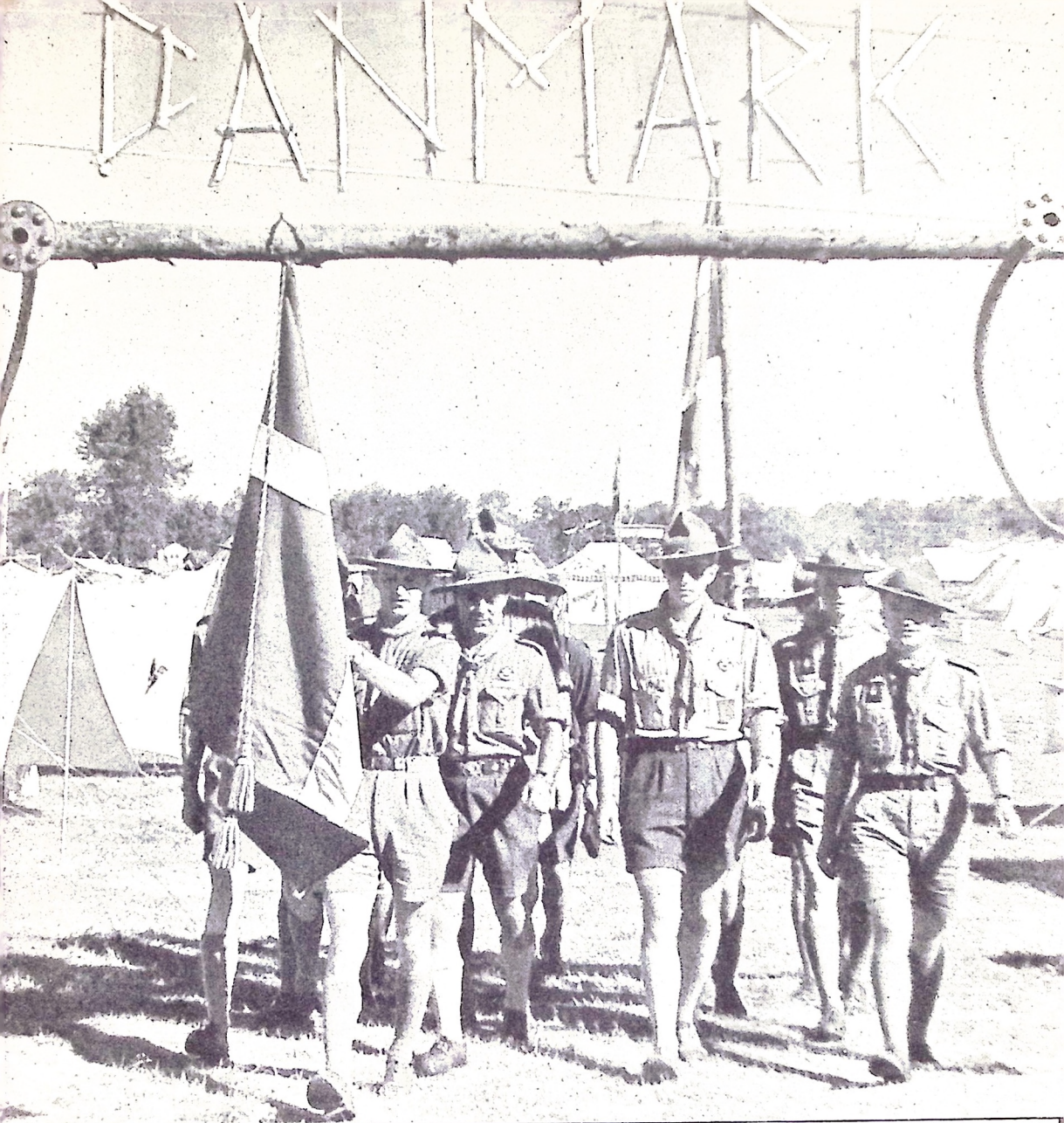




SPEJDERNES MAGASIN

39. årgang

nr. 9 . november 1955

Den 8. Verdensjamboree i

Det sidste rejsebrev fra jamboreeholdet og

AFSLUTNINGEN AF REJSE- BREVET

12. august.

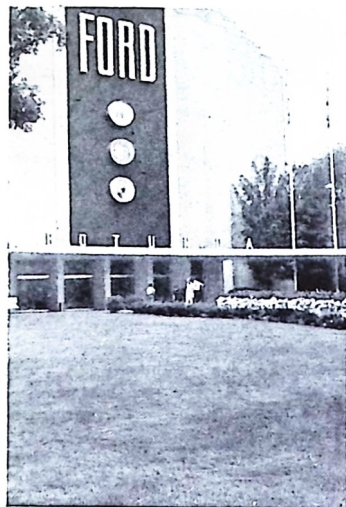
Straks efter morgenmaden kørte herr og fru Nielsen os til Duluth, hvor vi mødte resten af det nordiske hold. Efter lunch med den skandinaviske koloni kørte vi til vort kvarter, der her var en luftbase. På det hårde betongulv og med larmende jetjager lige udenfor døren var det lidt vanskeligt at falde i søvn trods dagens lange køretur.

14. august.

Kørte fra Duluth til Saint Inaice, hvor vi overnattede. Fortsatte næste dag, først over Lake Huron med færge og siden i busser til Detroit. Ikke langt fra byen blev vi standset og budt velkommen af stedlige spejdere, og derefter fortsatte vi med politeskorte, med hylende sirener og blinklys, til Ford fabrikkerne, hvor vi opslog vore telte.

15. august.

Om formiddagen besøgte vi Ford fabrikkerne og spiste på fabriken. Om eftermiddagen var vi på sightseeing og kørte sidenhen til den svenske restaurant »Stockholm«, hvor alle de skandinaviske spejdere blev udnævnt til æresborgmestre af Dearborn, byen hvor Ford fabrikkerne ligger.



17. august.

Kørte om morgenen fra Detroit gennem tunnelen til Canada. Gennem land med frodige tobaksmarker kørte vi, indtil vi om aftenen ved 7-tiden endelig nåede frem til hele rejsens endelige mål, den 8. verdensjamboree ved Niagara-on-the-Lake.

B-V-M.



Til venstre:
Fjernsynsoptagelse
i Detroit.
Fra venstre ses
Jens Lind,
Niels og Henrik
Marholt (Artiklens
forfatter).

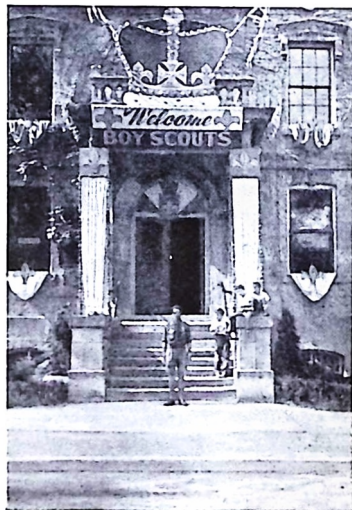
Til højre:
Indgangen til
rådhuset i
Niagara.

FOTOGRAFIER: DC LEIF HERNØ

ANKOMSTEN TIL JAMBOREEN

Klokken ca. 19,00 den 18. august kørte vore 2 Greyhound busser gennem portalen, og ind i den 8. verdensjamboree. Stedet, der skulle være vort tilholdssted de næste 10 dage, var en stor militær øvelsesplads i udkanten af byen Niagara-on-the-Lake. Bortset fra det sydvestlige hjørne, der bestod af skov, var det en stor flad græsmark. Et glimrende lejrområde. Selve lejren var opdelt i 10 Sub camps, alle bærende navne typiske for Canada, såsom Rocky Mountain, Hudson Bay, St. Lawrence, Great Lakes etc. Hver af disse underlejre, der husede ca. 1000 spejdere, havde egen ledelse, eget hospital, proviantfordeling, posthus og afholdt egne lejrbål og opvisninger.

Det danske kontingent boede i Hudson Bay, en af de mest centralt beliggende lejre, på den ene side begrænset af canadier, og til den anden side var vore naboer japanere.



Niagara-on-the-Lake

Henrik Marholts beretning fra jamboreen

Den første aften benyttede vi til at rejse vore 3 telte, de øvrige, der 1½ måned tidligere var afsendt fra København, var endnu ikke nået frem til vores lejr. Hurtigt blev det mørkt, og godt trætte efter dagens bustur krøb vi ved 11-tiden i soveposerne.

Næste morgen stod vi op klokken syv, og den udnævnte kok, Bengt Venberg fra K.F.U.M. spejderne i Allerød, tog straks fat på at tilberede morgenmaden på de uvante trækulsbrændere.

Under ledelse af DC Leif Hernø gik vi andre i gang med at etablere lejrplads, et arbejde der besatte hele dagen. Da vi nåede til aftensmaden, var vi næsten helt færdig med vores indhegning samt vores portal, men endnu manglede vi de 4 telte, der var sendt i forvejen.



DC Leif Hernø ved en af de fem fjernsynsvogne, der var fast stationeret i lejren.



Fra venstre ses: Den svenske spejderchef Bengt Junker, jamboreens chef Jackson Dodds, Wilson, England, og Hopp, Norge.

Senere på aftenen stødte endnu en K.F.U.M. spejder til holdet, nemlig Amager spejderen Ole Wolfing, der fra Toronto kom ud i lejren for at tilbringe de næste 3 dage her. Desværre tillod Oles arbejde ikke, at han blev hele lejr tiden.

ÅBNINGSPARADEN

Lørdag var den officielle åbningsdag. Klokken 14,00 var der åbningsparade, men om formiddagen var vi alle til generalprøve på indmarchen. Da vi ved 2-tiden gjorde klar til at marchere ind i arenaen, sammen med de øvrige 67 nationer, brændte solen fra en skyfri himmel. Under selve åbningshøjtideligheden, hvor hovedtalen holdtes af den canadiske generalguvernør, målttes der 44–45° Celsius. Ikke underligt, at

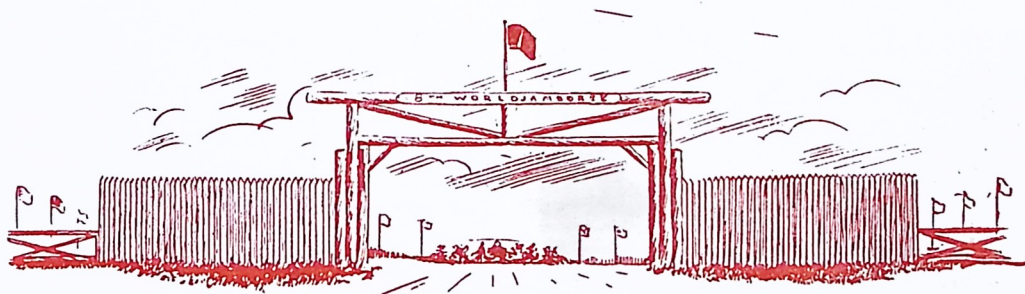


Lejrens bomærke.

mange faldt bevidstløse om af varme. De mange dansk-amerikanere blandt de 10000 mennesker, der kranse den store plads, gjorde iøvrigt også deres til, at det danske hold undgik at blive ofre for varmen, ved at tilføre os forsyninger af læsedrikke og is i rigelige mål. Dette lod sig let gøre, da vi var placeret lige op af indhegningen.

Efter paraden defilerede samtlige 11.000 spejdere fordi den canadiske generalguvernør, der sammen med lejrchefen Jackson Dodds havde taget opstilling på en lille tribune, til toner af marcher spillet af de verdensberømte rødjakkede Royal Canadian Mounted Police. Dette orkester spillede også ved selve åbningshøjtideligheden. Her bar de endnu deres kendte »spejderhatter«, men senere blev disse ombyttet med nogle noget mere praktiske hvide tropehjelme.

Efter åbningsparaden begyndte de almindelige lejr dage. Hvis en dag i en jamboree ellers kan kaldes almindelig. Vore resterende telte var nu ankommet og blev hurtigt slået op.



BESØG HOS DE FREMMEDE TROPPE

Ellers benyttede vi tiden til at se på andre landes lejrpladser. Beundre de mange opfindsomme lejrportaler, se de forskellige danse og ceremonier, der opvartedes med på de enkelte lejrpladser. Skotternes dans til sækkepiber, amerikanernes indianerdanse, japanernes dragedans o. s. v. Om eftermiddagene underholdt vi os bl. a. med de mange dansk-amerikanere, der fandt vej til vores lille lejrplads. Vist de færreste af os havde tænkt os, at der fandtes så mange danskere her i det fremmede, som tilfældet virkelig er.

Også mange spejdere i exil kom og besøgte os. Det er spejdere fra Ungarn, Polen, Letland og Litauen, der grundet forholdene i fædrelandet har søgt herover, og som nu benyttede chancen til at møde europæisk spejdersport.

DEN DANSKE LEJRPLADS ROSES

Under disse mange forskellige menneskers besøg faldt der til vor store glæde mange rosende ord om vores lejrplads, på grund af den, for os selv ganske naturlige, renhed og orden der herskede. Ja, den dag vi besøgte Niagara-faldene, hang der, da vi kom hjem, på en af teltstængerne en lille seddel med anerkendende ord fra en canadisk familie, der under vor fraværelse havde besøgt lejrpladsen. Ved et

besøg i den danske lejr udtalte lejrchefen, Jackson Dodds, sig iøvrigt på linie med de øvrige, idet han udtalte, at den danske lejr hævdede sig som jamboreens reneeste. Rart var det at mærke, at kan man ikke gøre sig gældende med masseoptrin i arenaen, så er der andre og aldeles ikke uvæsentlige felter, hvor man kan tilfredsstille den kritiske skare, som de besøgende udgjorde.

BESØG VED VANDFALDENE

Som ovenfor nævnt tilbragte vi en dag ved Niagara vandfaldene, som kun lå 20 km fra jamboreen. I 60—70 store busser kørte vi 1/4 af lejrens indbyggere ned til den amerikansk-canadiske stolthed. Og de har i sandhed noget at være stolt af. Med en fuldstændig uforståelig kraft vælter tusinde af kubikmeter vand ud over klippekanten og falder under prædøgende torden ca. 75 m gennem luften, før vandmasserne atter standsedes, dog kun for i en sydende og hvirvlende malstrøm at fortsætte det afbrudte løb mod Lake Ontario. Ustandselig ligger en støvregn fra faldets skumsprøjt over de tusinder og atter tusinder af turister, der strømmer hertil for at se et af den verdensdels mest imponerende naturfænomener.

Selvom der ikke var arrangeret så store ture hver dag, var det alligevel ikke svært at få tiden til at gå. Tværtimod. De fleste aftener



Fra New Zealands lejr.

var der underholdning i arenaen, således ordnet at de 4 store kontingenter Canada, U.S.A., England og Frankrig havde hver sin aften, og sammen med Frankrig skulle det skandinaviske hold optræde. Denne optræden var tilrettelagt således, at man valgte ting, som de fleste nordiske lande har fælles, såsom folkedanse, dans om majstang og lurblæsning. Disse for så vidt forskellige ting blev så kædet sammen med sange, taler og nordiske musikstykker. Vores underholdning, der blev overværet af ca. 10.000 tilskuere, gjorde sig udmærket. Det fik vi da i hvert fald at vide bagefter.

DANSKE SPEJDERE I AVISER OG FJERNSYN

Disse optrædender foregik kun om aftenen, men også tidligere på dagen foregik der noget. En dag blev der lavet radioudsendelser med den danske stemme i Canada, redaktør Aksel Thøgersen, En udsendelse fra Canada til Danmark, en fra Canada til Grønland og endelig en, der skulle sendes hjem til Statsradiofonien og som senere er blevet udsendt i børnetimen. I øvrigt var der op at gøre med at tilfredsstille de hungrende fjern-



Til venstre:
Jamboreens
bomærke og
motto.

Til højre:
Strix ser helst
spejderne pletfri.



synsfolk, pressefotografer og journalister, der ustandseligt kom til vores del af lejren. Særlig de to lurblæsere, Egon Bertelsen og Niels Marholt, måtte stå for. Vi mærkede meget hurtigt og med ønskelig tydelighed, at canadierne og amerikanere ikke hver dag bliver overrendt af folk, der spiller på nogle så mærkværdige instrumenter. I det hele taget mødte vi ikke et eneste menneske, der nogensinde havde hørt om disse oldgamle danske horn. Især på rundreisen før lejren var hornene godt avisstof, og vi fandt senere en del billeder i aviser fra bogstaveligt talt alle dele af Amerika. Hvis amerikanerne ikke snart ved hvad »lurs« er, så er det bestemt ikke, fordi pressen har svigtet sin opgave som nyhedsspreder.

SKAL VI BYTTE?

Et meget kendt jamboree fænomen, nemlig »bytte mærker«, har vi også prøvet til gavn. Særlig de amerikanske var ihærdige. Tilsyneladende betragtede de dette som en af spejderbevægelsens vigtigere missioner. Med store sække, fyldt til randen med mærker, gjorde de deres indtog på forskellige lejrpladser. Hvis to spejdere begyndte at handle, kunne man være ganske sikker på, at i løbet af nul komma fem var der samlet et større opløb. Stedet var som regel fuldstændig underordnet, hvilket Hernø bl. a. fik at føle. Altid var han trængt op i en krog af sit telt, medens gestikulerende spejdere fyldte indgangen og den indvundne plads op. Af og til lykkedes det



Jamboreeholdet ved morgenparaden.

dog Hernø at slippe af med et Grenåmærke eller et nationalbånd.

AFSKEDENS TIME

Efter 10 strålende dage i lejren kom så afskedens time, den store afslutningsparade. Med hverandre arm i arm, blandet mellem hinanden, væltede de 10.000 spejdere ind i arenaen som en levende lavastrøm. I endeløse rækker, kun af og til afbrudt af et orkester, kom vi vandrede ned ad lejrens hovedgade »Queens Parade«. Ved hver underlejr kom nye flokke ind i de stadig voksende rækker.

Efter at alle var samlet i arenaen, der igen var omringet af mere end 10.000 tilskuere, uddelte lejrchefen et souvenir til hver kontingent leader i form af en nikkelpakette med lejrmærket. Umiddelbart efter blev alle landenes flag ført ind på scenen, og direktøren for det internationale spejderbureau i London, Dan Spry,

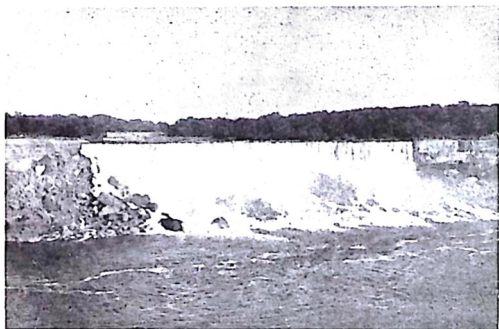
erklærede den 8. verdensjamboree for sluttet. Som sidste taler talte Lady Baden-Powell, og under stormende bifald forlod hun mikrofonen. Udmarchen foregik på samme uformelle måde som indmarchen, og først lidt efter lidt søgte de mange spejdere tilbage til deres respektive lejrpladser. Efter en særdeles hjertelig afsked om aftenen med de danske i Canada, der i særlig grad havde hjulpet det danske hold, nemlig bagermester Albrechtsen og hans familie, gik vi i seng for at være helt udhvilede til næste dags store opgave: Brydning af lejrpladsen.

Dette gik hurtigt og let fra hånden, og ved 12-tiden blev vi af danske fra Toronto kørt til deres hjem, hvor vi overnattede.

Vores sidste dag i Canada, i alt fald i denne omgang, tilbragte vi med shopping og besøg på kæmpeudstillingen »Canadian National Exhibition«. Om aftenen fløj vi.

Knap 22 timer efter lagde vi an til landing, og præcis 14 minutter over syv tog maskinens hjul landingsbanen i Kastrup lufthavn. Langsomt rullede maskinen op foran lufthavnsbygningen, og nogle få minutter efter var vi på vej mod de mange mennesker, far, mor, søskende eller venner, der var mødt op for at byde os velkommen.

h. m.



Hesteskofaldet i Niagara.



SINETS

MAGA



Øverst:
Tolne skov.
Gruppe 3 — 1. præmie.

I midten:
Loch Logne, Skotland.
Ældste gruppe — 3. præmie.

Nederst:
Vand!
Gruppe 2 — 2. præmie.



Gruppe 1: Instruktive billeder.

1. præmie: Sven Bertelsen,
1. Charlottenlund trop.
2. præmie: Niels Anton Dam,
1. Juelsminde trop.
3. præmie: Finn Christiansen,
1. Odense trop.
4. præmie: Sven Bertelsen,
1. Charlottenlund trop.

Gruppe 2: Situationsbilleder.

1. præmie: Mogens Bonfils, Asser
Riigs trop.
2. præmie: Ole Bjørk, Kastrup.
3. præmie: Leif Hansen, Køben-
havn.
4. præmie: Kjeld Lybke, Køben-
havn.

Gruppe 3: Landskabsbilleder.

1. præmie: Hans Bundsgaard,
1. Hjørring trop.
2. præmie: Jens Lauritzen,
1. Absalon flok.
3. præmie: Jarl Jørgensen,
12. Aarhus trop.
4. præmie: Kjeld Lybke, Køben-
havn.

Gruppe 4: Lejrbaalsbilleder.

1. præmie: Ole Bjørk, Kastrup.
2. præmie: Lorentz Tom-Petersen,
Helsingør.
3. præmie: Jens Anker Jørgensen,
Frederiksværk.

FOTO

konkurrence

1955



Øverst:
»Luftfoto«.
Gruppe 1 —
1. præmie.

I midten:
Lejrbål.
Gruppe 4 —
1. præmie.

Nederst:
Gade.
Gruppe 3 —
3. præmie.

Deltagere over 18 år.

1. præmie: Sven Locht, Aarhus.
2. præmie: Kaj Aage Greiber, Helsingør.
3. præmie: Ole Nørregaard, Hellerup.
4. præmie: Edel Post, Birkeflokken, Allerød.

Vi ønsker fra dommerkomiteen alle præmietagerne til lykke og takker alle indsenderne for den store tilslutning, Magasinets fotokonkurrence havde i år. Det var glædeligt at se, at der var flere deltagere og flere billeder end sidste år.

Der var indsendt en hel del dyrebilleder, og selv om denne gruppe

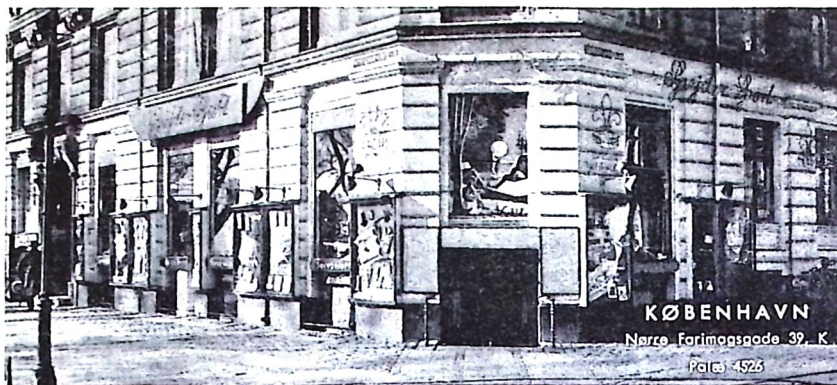
ikke var med i år, har vi ment at ville præmiere 2 af dem. Det er: Leif Hansen, København, og Jarl Jørgensen, 12. Aarhus trop.

Præmierne er tilsendt vinderne, dog må vi bede om, at de, der har fået 3. og 4. præmie, skriver til redaktionen for at meddele, hvilken størrelse film, de ønsker. Nogle af de præmierede, men ikke offentliggjorte billeder, vil komme som forside i løbet af vinteren, ligesom vi også vil bringe nogle af de ikke præmierede billeder.

Til næste sommer vil vi igen udskrive en fotokonkurrence her i Spejdernes Magasin, og så håber vi på lige så stor tilslutning som i år.

Skotte.





Depotet fylder 10 år, og i den anledning aflægger Spejdernes Magasin besøg i jeres egen forretning.



VIL DU EN TUR MED I DEPOTET?

BESKEDEN START

— Det hele begyndte jo meget beskeden, siger Frithiof Sørensen, direktøren for korpsets eget Depot, da vi en dag aflægger besøg for at tale om den forestående 10-års dag for starten af vort eget Depot. Dengang startede Erik Dahl under mere primitive forhold i et mørkt gårdværelse bag korpsskontoret i Fiolstræde 19. Men det var nu morsomt at komme derop, for man bevægede sig mellem alle mulige udrustningsgenstande, der lå i store stabler på borde og hylder, og endog fra loftet hang der noget ned.

— Hvorfor startede korpset sit eget Depot? spørger vi så.

— Det var for at opnå, at spejderne kunne få hensigtsmæssig og god udrustning. Der trængtes nemlig meget til vejledning på dette område. Spejdere er jo oftest unge og uerfarne, når de anskaffer sig udstyret, og de har endnu ikke fået den erfaring, der skal til for at vælge det rigtige. Når Depotet er korpsets egen forretning, så kan man se helt bort fra, hvad der rent forretningsmæssigt betaler sig bedst og udelukkende se på, hvad der tjener spejdernes interesser.

— Og den linie arbejder man stadig efter?

— Ja, det gør vi. Det er nemlig vor fornemste opgave til stadighed at skaffe den bedst mulige vare til den billigste pris, og vi sætter en ære i at vejlede på bedst mulig måde ved ethvert køb.

DEPOTETS UDVIKLING

— Men vi skal tilbage til Depotets udvikling. Det var vel kun ment som noget midlertidigt med forretningen i korpsskontorets lokaler?

— Selvfølgelig, det skulle kun være noget midlertidigt, og næste forår rykkede Dahl ind i nye lokaler, nemlig Nørrevoldgade 52. Her var der rigtig butik, men lejemålet var kun af kort varighed, og i efteråret 1946 kom Depotet så her til vore nuværende lokaler, Nørre Farimagsgade 39. Men hermed var udviklingen ikke forbi. Det havde længe været under overvejelse at oprette et eller flere udsalg i provinsen, og i efteråret 1947 får vi et i Odense, der er beliggende Klostervej 19 og ledes af fru Jessie Kaalund, samt i foråret 1948 et i Århus, Frederiksgade 69, som ledes af Knud Palbom, der var blevet ansat allerede, medens Depotet endnu var i Fiolstræde. Endelig kom der et udsalg i Ålborg i 1950, og det ledes af Winther Lassen.

— Hvorlænge har du så været direktør for Depotet?

— Da Dahl ikke længere havde tid til også at tage vare på Depotet, han havde jo også sin egen forretning at passe, overtog jeg ledelsen i 1948.

— Hvorfor oprettede Depotet egentlig sine udsalg i provinsen?

— Med disse udsalg ville man komme nærmere i kontakt med provinsens spejdere. Ikke alene i de tre nævnte byer, hvor udsalgene blev placeret, men også i de pågældende landsdele, ville man hurtigere og lettere kunne betjenes, end hvis det skulle ske her fra København. Meningen er naturligvis, at spejdere på Fyn og i Sønderjylland skriver eller ringer til Depotet i Odense. For Århus er oplandet det øvrige Jylland, medens Nørrejylland skrives af Depotet i Ålborg. Det øvrige land skulle så handle med Depotet i København.

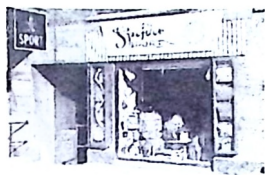
STIGENDE OMSÆTNING

— Har omsætningen så været tilfredsstillende i de forløbne år?

— Afgjort! De sidste par år har vi sat omsætningen op med ca. 100.000 kr. pr. år, og sidste års omsætning kom op på godt 1,1 million kr.

— Det lyder godt. Hvilke varer sælger Depotet mest af?

— Langt det meste af omsætningen ligger naturligvis indenfor det egentlige spejderudstyr, men vi har også mærket til den stigende interesse, der er for telte og øvrigt lejrudstyr hos civile.



Depotet i Odense.

Hos prokurist Ellegaard faar vi nu oplyst, at der på et år sælges over 3000 spejderuniformer og lige så mange ulveuniformer, og medens der bliver solgt ca. 2000 spejderhatte, er antallet af ulvehuer det dobbelte. Der bliver solgt mange soveposer, sidste år for over 100.000 kr. Samtidig kan prokurist Ellegaard fortælle os, at der føres en statistik over salget af dueligheds-tegn. Jeg fik lov til at se den og bemærkede, at der var nogle af duelighedstegnene, der synes at føre en meget upåagtet tilværelse, medens andre igen blev solgt i stort antal. Det undrede mig iøvrigt meget at se det forholdsvis lille antal civilembler, der blev solgt, så jeg fristes næsten til at spørge dig, der læser dette: Går du med civilembler? Alle ulve og spejdere burde gå med vort smukke civilembler!

NOGEN NYHEDER?

— Er der nogen nyheder indenfor uniformsgenstande? Vi retter igen spørgsmål til Frithiof Sørensen.

— Ja, det er der. Korpsledelsen har netop lige godkendt knickers som udendørs vinterbeklædning i tiden fra 1. november til 31. marts. Depotet fører dem i 2 kvaliteter og i de rigtige farver. Så har vi gjort en del for fodtøjets vedkommende og fundet frem til en kraftig spejder-vandresko, som også kan bruges til skolebrug. I det hele taget har vi det som vor opgave at finde frem



Depotet i Aarhus.

til så gode ting som overhovedet muligt, og der er fra korpsets side nedsat et godkendelsesudvalg, som afgjort ikke godkender noget, der ikke fortjener det. Også det er en garanti for vore kunder.

— Er det rigtigt, at der sælges flere farvede telte end hvide?

— Ja, der sælges faktisk kun orange-farvede telte, men der er nu også de mest hensigtsmæssige. Der foreligger nu godkendelse af orange-farvet halvpatruljetelt og 6-mands teltet, som er den samme slags, som førertræningen anvender. De er begge helt rigtige i kvalitet, og de er imprægneret mod jordslåethed.

— Jeg har hørt, at Depotet påtog sig at udstyre de danske deltagere til jamboreen i Canada.

— Ja, det er rigtigt. Hver deltager blev udstyret med uniformer og Kit-Kat-udrustning, og dette udstyr blev berømmet i jamboreen, og lederne af de nordiske hold har anmodet om at få tilsendt et komplet sæt til demonstration i de pågældende korps.

— Ja, det turde jo være et blåt stempel for dansk spejderudrustning.



Depotet i Alborg.

HUSK BONUSKUPONERNE!

Se, inden vi slutter vor samtale, vil vi gerne høre, hvordan det går med bonusordningen.

— Som bekendt giver Depotet bonus ved ethvert køb, der foretages i vore fire forretninger landet over. Der er stadig flere troppe, der indser, at de herved kan hente nogle penge hjem på en let måde. Ulejligheden består blot i at samle bonuskuponerne sammen og sende dem ind til Depotet. Sidste år gik der på denne måde 25.000 kr. tilbage til troppene landet over.



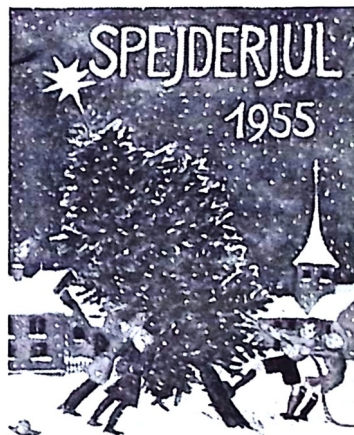
Klar til at forlade jamboreen i Canada.

— Nogle ønsker for fremtiden?

— Vi ønsker, at vi stadig må kunne fremskaffe det bedst gennemtænkte udstyr til billigste pris, og at alle ulve, spejdere og førere vil huske på vort slogan: **Prøv først i Depotet!**

Vi slutter os til dette ønske, idet vi udtrykker vor glæde over, at Depotet i løbet af de 10 år, der er gået siden dets start, har formået at skaffe sig en så fin position, som tilfældet er, så det falder naturligt for os spejdere at købe i vor egen forretning — Depotet.

Spejderjul 1955 er udkommet



Igen i år er Spejderjul et stort og godt julehæfte, som det ikke er svært at sælge. Klem bare på!

FORBUDSTAVLER



Al indkørsel forbudt



Svingning til venstre forbudt



Vending forbudt



Hold tilbage for modgående færdsel



Stop ved vejskæring



Kørsel forbudt for cyklister



Andet forbud
forbuds art angives ved tekst



Standning eller
Parkering forbudt

ANVISNINGSTAVLER



Ensrettet



Hovedvej



Hovedvej ophører



Fodgængerfelt



Parkering



Modgående færdsel



Nødhjælpsspost

FÆRDELSESMÆRKET

Lonely Bull fortæller denne gang om

Forbuds- og faretavler

Som punkt nr. 2 i kravene til færdselsmærket står der, at du skal kende færdselstavlerne. Her ser du de færdselstavler, der har særlig betydning for dig som fodgænger og cyklist.



Læg mærke til at forbudstavler er runde og faretavler trekantede. Signaturen i såvel forbudstavler som faretavler står sort på hvid bund. Ringen eller trekanten uden om er rød.

Påbudstavlerne og anvisningstavlerne er blå med hvid signatur —

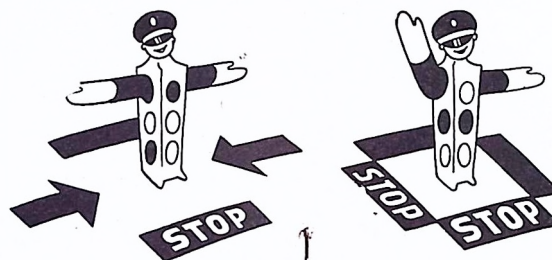
undtaget herfra er imidlertid skiltet hovedvej og hovedvej ophører, der har farverne sort, hvid og gul.

Som punkt nr. 3 står, at du skal kende trafikregulerings-tegnene. — Som en hovedregel gælder for politiets tegn — gå eller kør altid langs lovens arm.

Denne hovedregel gælder også de steder, hvor politiet har taget den hvide stav i anvendelse. Med den gives iøvrigt tegn til trafikanterne om at køre eller stoppe, og der skulle ikke være nogen mulighed for fejltagelser, når du holder hovedreglen for øje.

I lyskurven betyder rød farve — stop — gul farve — stop — og grøn farve — køre eller gå.

Som en hjælp for farveblinde gøre opmærksom på, at rød farve altid sidder øverst og grøn farve nederst.



FARETAVLER



Ujævn vej



Farligt vejsving



Vejkryds



Farligt vejsving



Vejkryds
oprettes på hovedfærdselsår
for uoverskuelige kryds
med mindre vej



Rundkørsel



Bevogtet
Jernbaneoverkørsel



Ubevogtet
Jernbaneoverkørsel



Vejarbejde



Stejl nedkørsel



Fortælle for
fodgængerfelt



Børn



Indsnævret kørebane



Cyklister på kørebanen



Hovedvej forude



Anden fare

PÅBUDSTAVLER



Påbudt kørselsretning

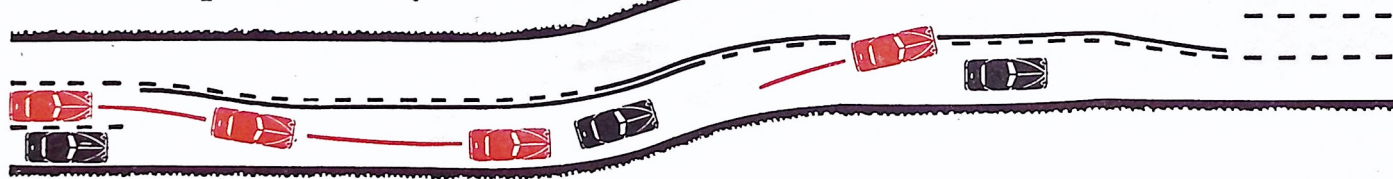


Påbudt kørebane



Påbudt cykleri
Påbudt gald — også knallerter

Striberne på landevejen



..... Ret dig efter striben, der er nærmest ved dig — er den punkteret må den overskrides — er den fuldt optrukket må den aldrig overskrides.

des. Overhaling må ikke genere forfra eller bagfra kommende færdsel.

SOMMERLEJR

i sne til knæene

Tekst: Gogge — Foto: Jeppe



»Pyh-ha, den er skrap, det er den strengeste, jeg har været med til endnu.« Sådan lød det tit fra en samling spejdere, der i sommer asede sig op på toppen af Glittertind i bagende sol, vadende i meterhøj sne. Og i sandhedens interesse skal det siges, at turen var ualmindelig streng for de 53 spejdere fra Tryggvi's, Sct. Jørgens og Skårup troppe, der i sommer vandrede tværs over Jotunheimen i Norge.

Turen gik over Oslo og Lillehammer til Galdesand, hvor den egentlige bjergvandring begyndte. Først besteg vi Norges næsthøjeste bjerg, Galdhøppig, hvorfra vi havde den fineste udsigt over det eventyrlige bjerglandskab, der skulle være vort opholdssted de næste 10 dage.

Fra Galdhøppig gik turen til Spiterstulen; det var en skrap tur over rivende bjergbække, gennem meterhøj sne og med en mægtig oppakning. Rygsækkene vejede i gennemsnit 14 kg, fordi vi foruden det sædvanlige lejrudstyr, måtte medbringe proviant til alle 10 dage. I Jotunheimen er der langt mellem købmændene.

Næste dag var målet Glitterheim, og det var planen at gå over Norges højeste bjerg, Glittertind. Vi startede kl. 9 om formiddagen med en vanskelig opstigning, hvorefter vi forcerede en elv, der på grund

af den megen sne og det sene forår var gået over sine bredder og var fire, fem gange så bred som sædvanlig. Vandet var iskoldt, og de fleste af os fik en våd trøje, for det var vanskeligt at holde balancen på de glatte sten i den rivende strøm. Efter frokost-hvilet gik vi i gang med den egentlige opstigning til toppen. Sneen var våd og blød, og det skete mere end een gang, at vi gik igennem til midt på livet. Vi gik 100 m, gjorde hvil, gik igen et lille stykke, gjorde hvil igen, og sådan fortsatte vi det meste af dagen, indtil vi kl. 8 aften nåede toppen.

Det var et fantastisk skue, da vi fik selve Glittertind at se: En kul-sort lodret fjeldvæg med 20–30 m sne på toppen. Vi måtte standse op og stirre betagede på dette stor-

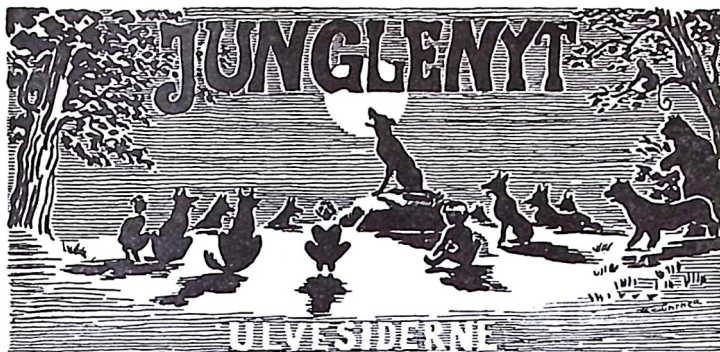
slæde og imponerende natursceneri i lang tid, inden vi gik de sidste 50 m til selve Nordeuropas top. En af de mindste og vel nok en af de mest trætte spejdere erklærede med stolthed i stemmen, at det nok var en streng tur, men det var anstrengelserne værd, sådan at genemføre det, man havde sat sig for, ligesom han betaget sagde: »Dette er nu det flotteste, jeg har set.«

Sådan gik det det meste af tiden med slid og slæb, men ind imellem var der hviledage, som da vi sejlede ned ad Gjende.

En masse gode oplevelser og minder rigere og et par kilo fattigere vendte vi hjem adskilligt mere trænede og udholdende end da vi tog ud, og strabadserne gav et sammenhold i patruljerne, vi næppe havde fået på så kort tid under andre omstændigheder, det er en tur, vi kan anbefale alle raske drenge, der ikke er bange for at gå i gang med en vanskelige opgave.



Glittertind var et fantastisk skue.



EN DEJLIG TUR TIL HOLMEN, LANGELINIE OG HØJBRO PLADS MED FURESØ FLOK

Søndag morgen startede hele flokken ved apoteket ved Virum station. Alle var friske og glade, og derfor gik turen til Østerport både hurtigt og godt. Fra Østerport travede hele flokken hurtigt ned til marinernes lille motorbåd, der straks efter vores ankomst lagde til. — Ca. 5 minutter senere var vi ovre på Holmen. Flokken gik straks i land, hvor vi forventningsfulde stillede op to og to. Derefter blev vi af en af marinerne vist ind på et krigsskib, der lå fortojret op ad en gammel fregat, der blev brugt til beboelse, da det kneb med pladsen på kasernen. På krigsskibet så vi et par kanoner blive sat i stil-ling.

Da vi havde set krigsskibet, så vi på afstand den ældgamle kran, de i gamle dage brugte til at hejse materiel ned på skibene. Derfra snusede vi lidt rundt omkring, og endte tilsidst i en flydende dok. Der så vi en af de kæmpestore skibsskruer, der var skruet af. Vi så også på et skib, der lå fortojret i dokken, et ror der kunne dreje op og ned, hvis skibet skulle krænge over, altså det ene ror på den ene side af skibet gik op og det andet ned. Da vi havde set dokken, kom det store sus. En tur ned i en undervandsbåd. Hele flokken styrede straks ned ad lugetrappen og videre ned i et forrum, med mindst 100 forskellige håndtag og haner. Da hele flokken var samlet og foreviseren var kommet ned, gik

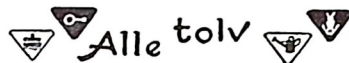
vi ind i maskinrummet, hvor pladsen var knap. Videre gik turen til et par andre små rum, og endelig til styrerummet, hvor foreviseren bemærkede, at det faktisk var det vigtigste rum i u-båden. I dette rum var nemlig periskoperne, som jo er en vigtig ting.

Fra u-båden gik vi igen lidt rundt på må og få. — Ca. ½ time senere endte flokken ved den lille motorbåd. Da vi var ovre på den anden side, gik flokken op til det flotte Gefion-springvand, og videre over til Kastellet, hvor vi spiste vor mad.

Derfra gik flokken ned til den lille Lystbådehavn, hvor der skete noget sjovt. Vi gik selvfølgelig rundt og så på de dejlige skibe, da en amerikaner på sin dejlige lyst-yacht pludselig kom og forærede »Kof« 6 dejlige plader chokolade. Kof og Rusa og hele flokken blev



Stor olympiade i ulvesommerlejr.
(Foto: Erik Bahner).



- Baloo, BF Finn Wium Andersen,
1. Sct. Jørgens flok, Holstebro.
Bambi, Bo Dan Andersen,
3. Silkeborg flok.
Panter, Erik Nielsen,
9. Odense flok.
Firben, BF Jan Duelund,
Polarulve, Dyssegård flok.
BA Jens Rykær,
2. Herlev flok.
Toomai, BF Hans Honoré,
5. Odense Sct. Georgs flok.



overvældet, og med det samme gled chokoladen ned i hele flokkens maver. Fra Lystbådehavnen gik vi helt ud på spidsen af Langelinie, hvor en stor del af den danske flåde lå fortojret på grund af havnefester dagen i forvejen. Fra Langelinie tog vi den lille rutebåd til Højbroplads, hvorfra vi spadserede til Nørreport station og herfra tog hele flokken direkte til Virum, hvor vi alle blev enige om, at det havde været en dejlig tur.

Darzee.

SCT. JØRGENS FLOKS SOMMERLEJR

Vi var blandt de heldige, der fik Ryekol i år. Vi var 17 ulveunger, vi startede i biler, som vore forældre stillede til rådighed. Vi ankom til lejren til middag.

Ryekol var noget af det skønneste, vi endnu har set, med de dejlige lyngbakker og helt igennem komfortabel hytte, især for ulvelejr. Alt var i sådan orden, at det ikke varede længe, før vi følte os hjemme.

Ulvne havde det dejligt, og de tumlede sig rigtig. Tirsdag havde vi tur til Øm kloster, om aftenen havde vi lejrball, men da klokken var 21,00 kom en af naboerne og afbrød os, for hans dreng var løbet bort. Han ville gerne have ulvene til at hjælpe sig med at finde drengen. Det var ulvene med på, vi gik så op i lyngbakkerne og dannede en kæde. Der gik så en tid, og da fandt ulvene drengen, som lå godt gemt i nogle buske og var bevidstløs. De lavede så en bære af grene og med deres knobsnor og bar ham derefter hjem til lejren, hvor førerne tog sig af drengen. Ulvene var nysgerrige, og der var en snakken, hvor alle kom med gode råd. Da det så var allermost spændende, råbte vi for dem, at det var natløb og forklarede, at de altid skulle handle sådan både i løb og i virkelighed. Vi fik så te og brød sammen med drengen.

Ideen til det gode løb blev tilrettelagt af Thorkil Glad, som vi havde den glæde at have hos os i lejren.

Fredag gik turen til Himmelbjerg, hvor vi sejlede til Rye. Vi travede derfra til lejren. Ulvene var kede af, at de skulle hjem igen, de ville gerne have blevet der.

Vi havde haft en dejlig og en god lejr og endnu mange gode minder med 5 solrige dage at se tilbage på. Vi vil ønske for alle ulvebrødre, at de med tiden kan få den store oplevelse, som Ryekol kan give jer.

F. F.

FORSIDEBILLEDET, der viser det danske jamboreehold på vej til parade, er taget af William Hillcourt (Vilhelm Bjerregaard).



Fortsat fortælling af PETER TINI. Tegninger: THORA LUND

Gendarmernes kamp mod rødhuderne

En søndag morgen først i september skulle Christiansborg flok på øvelse i Dyrehaven. Flokken stillede på Christiansborg ridebane. Med standen i spidsen marcherede de til Hovedbanegården, hvor de med S-toget kørte til Gentofte station. Til alt held havde flokken en kupé for sig selv, for ellers havde deres fører »Mus« nok beordret dem til at sidde stille.

Ved Gentofte station stod flokken af, og i fuld fart gik det til Ermelunden, den lille skov, der ligger lige op ad Dyrehaven, og hvor Det Danske Spejderkorps har haft så mange store lejre. I har vel f. eks. nok hørt om den store verdensjamboree i 1924. Ermelundssletten er hver søndag samlingssted for mange ulveunger og spejdere fra København og omegn. I dag skulle Christiansborg flok have øvelse med Lundtofte flok, og vore venner var fast besluttet på at vinde øvelsen.

Kl. 10 blev øvelsens indhold læst op for flokken. Den var meget spændende. Vore venner skulle være gendarm i Kanada, der skulle bringes en kasse diamanter til nybyggerbyen New-Town, som var et nærmere angivet sted på den på denne årstid helt forladte Dyrehavsbakke. Lundtofte flok var rødhuder, der skulle røve diamanterne fra gendarmene og ødelægge gendarmernes fort, den af alle spejdere kendte Totemhøj på Erme-

lundssletten. Selvfølgelig skulle de to partier også gøre hinanden ukampdygtige ved at tage armbindene fra hinanden.

»Mus« gac Spjæts bande ordre til at føre diamanterne til bestemmelsesstedet. Diamanterne var en kasse på størrelse med en skotøjsæske. Knolds bande skulle ledsage diamantrapporten og forsvare den, dersom det skulle gå galt. Gendarmernes to andre bander skulle så forsvare fortet og gribe ind, dersom der ellers skulle ske noget.

Efter en kort rådslagning mellem Knold og Spjæt, der var fast besluttet på, at de på denne øvelse ville vise, hvad de duede til, forsvandt de 2 bander i skoven i små grupper. —

Lundtofte flok, der begyndte øvelsen ovre ved Klampenborg station, var også snart i virksomhed. Også de raske Lundtoftene ville gøre alt for at vinde og var fulde af lyst til at gå på. De var også fire bander. En af banderne skulle opsøge gendarmfortet og sprænge det i luften, medens de tre andre bander skulle opsøge diamantransporten og hindre gendarmene i at bringe de kostbare sten i sikkerhed i New-Town. Banderne fordelte sig straks i Dyrehaven.

Rødhudernes Tigerbande var snart helt fremme ved Fortunen, en af indgangene til Dyrehaven, ikke så langt fra Ermelundssletten. Bedst som banden lå skjult i noget

kratskov i Månedalen, en gammel forladt grusgrav ved Fortunens Røde Port, viser sig tre ulveunger, som de på de røde armbind kunne se tilhørte gendarmeriet.

De tre gendarmers listede frem på en mystisk måde og bar tilsyneladende noget kostbart på sig. De kravlede frem i ly af et tjørnekrat. Rødhuderne listede efter dem, efter at de først havde fået forbindelse med Bjørnebanden. Bjørnene og Tigrene ville indkredse de 3 gendarmers. Det varede dog ikke længe, så opdagede gendarmene, at de blev forfulgte. De løb, alt hvad remmer og tøj kunne holde. Først i retning af nybyggerbyen, men så drejede de ind i et meget tæt krat, der helt opslugte dem, men de var klar over, at rødhuderne snart ville podage dem. Lydløst mavede de sig frem gennem kratet, til de kom til en mose, hvor de fulgte en sti med vand på begge sider, og snart stod de ved enden af stien midt ude i mosen, hvor stien sluttede blidt.

Her udstødte de et kaldesignal, der lød, som når en ugle tuder om natten. Stor var rødhudernes glæde over endelig at have hold på de tre gendarmers. Uden at ænse noget styrtede de vilde rødhuder ud ad stien for at »myrde« de arme gen-

darmer. Det varede heller ikke længe, så var gendarmene overvundet, men inden da fik gendarmene kastet en skotøjslignende kasse ud i mosen, hvor den nok så nydeligt drev hen ad det grumsede mosevand.

Rødhuderne fik øje på den mystiske æske. En af dem hev sko og strømper af og vadede ud i mosen for at redde den kostbare æske, men den uro, han frembragte i vandet ved at vade ud i det, fik den til at drive længere bort. Pludselig udstødte den vadende rødhud et skrig og stod som naglet til det mudrede vand uden at røre sig. Han sad uhjælpelig fast i mudder. Så måtte nogle af de andre rødhuder bringe ham hjælp. De fik snart trukket den arme rødhud op af hængedyngen. Alt imens var æsken drevet ud på det åbne vand, hvor blæsten drev den længere og længere ud.

Heldigvis for rødhuderne opdagede de, at der lå en fladbundet pram. På denne stagede de sig ud på søen og fik bjerget den eftertragtede pakke. Da de kom ind på land, opdagede de på dens ene side en indskrift med morsetegn, som de med hjælp af Spejdernes Lømebøger fik udttydet som: »Dette er en snydepakke.« Tableau! Rødhu-

derne var opbragte; de havde brugt ca. 1½ time med det elendige resultat kun at have fået 3 erobrede armbind ud af det.

Nu måtte der gøres noget alvorligt for at indhente det forsømte. Ad den smalle sti løb de tilbage til fastlandet. Det gjaldt for dem om snarest at hjælpe med at tage gendarmfortet og fange gendarmers. De nærmede sig det tætte krat på fastlandet og løb en og en på mosestien. Da den første rødhud kom til kratet, greb fire arme ham og trak ham ind i kratet. En, to, tre blev denne stakkels rødhuds armbind flået af, de næste fik samme omgang. Der lød larm og hyl, gendarmers myldrede ud af kratet, og et stort slagsmål udviklede sig. Efter 10 minutters forløb var ti rødhuder gjort ukampdygtige. Gendarmene mistede kun tre af deres folk. Sejrsstolte trak gendarmene sig tilbage til Ermelunden. De »ægte« diamanter » var forlængst bragt i sikkerhed i »New-Town«, så dem behøvede gendarmene ikke tænke på mere.

Nu var det spændende, hvordan det gik med gendarmfortet. Da de nærmede sig dette, så de, at det endnu var i behold, vogtet af en stærk bande. Man lod nu fire gendarmers synligt bevogte fortet, mens de andre lagde sig skjult i en ring om det. Snart så de rødhuderne komme listende. Det var tydeligt, at de ville gøre et desperat forsøg på at redde æren. Rødhudernes flokfører blæste i sin trillefløjte. Alle rødhuderne sprang op, men gendarmene var lige så hurtige. Snart var rødhuder og gendarmers indviklet i et muntert slagsmål, skarpt iagttaget af øvelsesdommeren, en meget myndig dame, der var kommunalærerinde i sit daglige liv. Præcis kl. 13 blæste hun kampen af. De to kæmpende flokke forvandlede sig fra vilde rødhuder og ophidsede gendarmers til to pæne og civiliserede ulveflokkes, der havde meget travlt med at frisere sig, bringe uniformen i orden og børste jord og snavs af hinanden.

Christiansborg flok havde vundet en flot sejr over Lundtofte flok, der straks hyldede sejrherrene med et rungende ulvehyl. En særlig ros gav dommeren Spjæt og Knold for deres dristige list med den falske pakke diamanter.



SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN



RUDKØBING TROP

har i år været i Sverige. Den 19. juli startede troppen, og efter en lang og besværlig togrejse nåede vi Valdemarsvig. Derefter gik det med bus endnu 30 km, og vi var i Ostkustslägrät. Helt ude i den svenske



— Dybt at falde!

skærgård lå lejren. Ja, så yderligt, at senior- og søscouterne lå på hver sin ø.

Det var ikke nogen lille lejr, 1200 spejdere var der. Selvfølgelig var der flest svenske, men der var dog samlet spejdere fra 7 forskellige nationer.

Rudkøbing har som de fleste danske byer en venskabsby. Det er Mjölby. I lejren dannede vi sammen med vores venskabsbys trop en trop, eller by, som svenskerne kalder det. — I ni dage havde vi en herlig lejr, med stadig afvekslende konkurrencer og øvelser. Særlig husker vi hiken; svær var den, for svenskerne bruger ikke vejene på en hike, tværtimod; turen gik gennem skove og over klipper, aldrig kedelig.

Efter lejren var vi i 5 dage indkvarteret hos vore svenske spejderkammerater i Mjölby. Disse havde lavet et virkelig fint program til os. Vi så hele omegnen, i bus og til fods. Bedst var nok udflugten til Vätteren, i hvis friske vand vi badede. — Men Mjölby selv var heller ikke kedelig. Bl. a. var vi på brandstationen, hvor vi fra slangetårnet sprang ned i redningsnet. Spejderne havde deres egen brandbil — sikkert den første trop, der kan prale af det.

Alt for tidligt måtte vi tage afsked med vore svenske kammerater, men vi kommer også igen.

G-e.

Cort Adeler trop i tysk jamborette.

Den 5. august vendte 18 glade spejdere fra Cort Adeler trop hjem fra »Jamborette Odenwald«. Som meddelt i Magasinet nr. 7 skulle jamboretten have været i



Den tyske landeskurat ved et af de danske telte.

Schwarzwald, men der blev lavet en ændring i programmet.

Turen derned foregik pr. tog, og rejsen varede 29 timer. I Gemünden kom 6 Lohrspejdere os i møde, og de ledsagede os under resten af rejsen. I Lohr blev vi modtaget af »Malteserstammen«, og efter at tropsføreren, Walter Herteux, havde budt os velkommen, blev vi indkvarteret privat. Opholdet i Lohr varede i 3 dage, og tiden blev udnyttet godt, vi besøgte flere kirker, museer, slotte, fabrikker m. m. En dag var vi på bjergtur, og vi fik da set Lohr og flere andre byer »fra luften«. Lohr er en meget gammel og smuk by, og den ligger ved floden Main og er omkranset af skovklædte bjerge.

Fra Lohr tog vi sammen med »Malteserstammen« til jamborette i Odenwald. I denne jamborette deltog 23 østrigere, 140 tyskere og 18 danske. Lejren blev besøgt af den tyske »Landesführer« og af den tyske »Landeskurat«, disse var de øverste ledere af de tyske katolske spejdere.

Lejren lå i en smuk bjergdal ved Franken Mühle i Odenwald, der omgives af 2500 km² skov. Der var saledes brænde nok til lejrarbejde, og der blev da også lavet fine lejrarbejder. På dette område bærer tyskerne sig anderledes ad end os, idet de bruger både sav og søm, ligesom de også fælder træer efter en større målestok.

Deltagerne i lejren var delt op i troppe, og der var 3 patruljer i en trop, og hver trop valgte af sin midte en tropsfører, som skulle varetage dens interesser. Vore 3 patruljeførere blev tropsfører for hver sin trop, og deres troppe bestod af en tysk, en østrigsk og en dansk patrulje. Denne tropsinddeling hjalp med til at få de udenlandske spejdere i kontakt med hinanden på en hurtigere måde, end hvis de havde været samlet land for land. Samarbejdet i troppene gik fint, og vore p'fer klarede deres tropsførerjob fint.

Vi havde en 2-dages tur fra lejren, den ene ca. 90 km i bus, og vi så på denne tur en del ældre, smukke byer, og vi var på museer, i slotte, et diamantsliberi, et elfenbensliberi m. m.

Den anden dag var vi på en 30 km lang bjergtur, det var en anstrengende tur; men den storslåede natur og det fine vejr tro trøstede. Om natten var vi indkvarteret i Miltenberg.

Lejren blev en succes, og den er nu et kært minde for vore 18 deltagere, som stadig kan finde på nyheder at fortælle om turen.

På et førermøde i lejren blev vi enige om at forsøge på at mødes igen i England ved jamboreen i 1957, og vi håber alle, at det bliver muligt for os at komme derover.

Vi klarede os fint med sproget dernede, og det gik også nogenlunde for tyskerne med at forstå os. En enkelt af tyskerne forsøgte at lære dansk, og det klarede han forbausende godt.

JES.

LORENZ TUXENS TROP OG FLOK FYLDTE 1 ÅR I MAJ MÅNED

og kunne samtidig ved en lille højtidelighed indvie en ganske pragtfuld hytte. Grundlaget for udbetalingen skaffede spejdere og ulve selv ved på Kongens fødsels-



Det er meget spændende, det her.

dag at holde en storstilet bazar med bl. a. optog med Lorenz Tuxen, samt et lodseddsalg. 2. april købte vi hytten, beliggende midt i byen på ½ td. land med sø og mange birke-træer.

Hytten har storstue, køkken, patruljelokale og bolig til hyttevagten (TF). Hytten drives bl. a. af en vedvarende papirindsamling, juletræssalg og udlejning i sommerferien. Rygtet om vort arbejde var nået helt til Amerika, hvorfra Walt Disney til sin TV-børneserie bestilte en film om papirindsamling og hytte. En hel søndag gik så Nordisk Film jun. herude og filmede på livet løs. Troppen har i år haft sin første sommerlejr på Horneland, Fyn. Der var udflugter til Dybbøl, øerne rundt, der var natløb, olympiade og sportsskampe med nabotroppen, en helt fin lejr.

I sommerferien startede en ny afdeling i Hørsholm, Jon Litles trop og flok. Jon Litles navn er ligesom Lorenz Tuxens knyttet til det gamle Hørsholm slot. Troppen tæller 12 spejdere i to patruljer, Kuduerne og Wapitihjortene, og flokken er også på 12 mand. Inden længe vil dette tal dog stige, idet 33 står på venteliste.

Boys Life,

der er de amerikanske spejders »Spejdernes Magasin«, udkommer

nu i et månedligt oplag på 1,1 million.

Landeslager des Niederoesterreichische Pfadfinder, Waidhofen a. d. Ybbs. 11.—23. juli 1955.

5. By åbnede programmet for den officielle lejrbaalsunderholdning, der fandt sted om aftenen søndag den 17. juli nede i Waidhofen a. d. Ybbs i Nedreøstrig.

De to lejrbaal — for sådan bruger man det syd på, ihvertfald i Frankrig og Østrig, således placeret, at der kan være optræden midt imellem — blev antændt af 5. By-spejdere, det ene med ildbor, det andet med stål og flint. Til stor forbløffelse. Den tryllekunst — for det troede vist de fleste, at det var — måtte vi i de følgende dage lære fra os oppe i lejren til østrigske spejdere fra nær og fjern, der kom på besøg af samme grund.

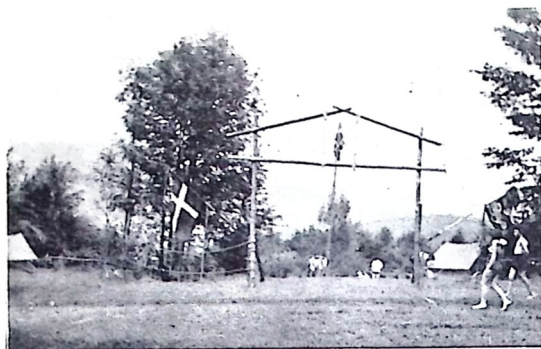
Da bålene flammede op, lavede vi et tørklædeshow med vore dertil velegnede gule og sorte tørklæder; det sluttede med, at et 5-tal tonede frem i sort på gul baggrund og dernæst B Y.

Vi sluttede af med en opvisning i lassosvingning. Som man vil forstå, var det en LYDLØS lejrbaalsunderholdning (båltænding, tørklædevending og lassosvingning) og med velberåd hu, for når man er omgivet af så musikalske nationer, som spejdere fra Østrig, Tyskland, Italien o. s. v., så skal der mod til at give lyd fra sig i sang.

Senere hen i aftenens program var jeg fremme og dirigere de to slags klapsalver, som jeg introducerede ved Distriktets lejrbaal på Bellahøj i år (og som jeg havde



Et hjørne af lejrpladsen.



Indgangsportal
til 5. By's lejr
i Østrig.



lært samme dag til frokost med William Hillcourt, også kaldet Vilhelm Bjerregaard, you know).

Jeg skrev NEDE i Waidhofen. Vi lå nemlig i lejr et hundrede meter højere oppe på en bjergside sammen med to østrigske troppe. Og med en pragtfuld udsigt ned over byen. Proviantkasserne og mælke-jungerne blev kørt op til os hver eftermiddag med traktor ad en meget stejl skovvej, når den ikke var for smattet af regnskyl, for så måtte vi ned i skoven og skubbe bag på eller bære provianten resten af vejen op.

Overfor os på den anden side af en dalgang og lidt lavere lå grækerne; også sammen med østrigske spejdere. Vi var derovre en efter-

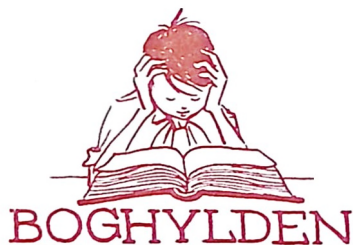
middag til reception sammen med nogle spejdere fra øvrige inviterede lande. Det var meningen, at vi skulle have set græske folkedanse af eussonklædte spejdere (hvide skørter, lange underbukser og snabelsko), men det plørede ned, så vi krøb i ly af nogle træer og blev trakteret med rosiner, græske cigaretter og ægte Samosvin. Det var en hyggelig eftermiddag trods regnen, og gav mig den idé, at når jeg næste gang skal repræsentere Danmark ved en eller anden jamborette, så vil jeg også lave en reception, men med Carlsberg øl og Davidsens smørrebrød.

Højere oppe over os på Schnabelberg lå roverlejreren med bl. a. 3 lange svenskere. Italienerne lå

nede i en park i selve byen. 5 km fra os lå der en busfuld franske spejdere i lejr ved en landevej. Andre steder i omegnen fandtes en snes tyske spejdere, en 5-6 englændere, en 7-8 hollændere og en enkelt portugiser, alle hver på sit sted sammen med østrigske spejdere.

Vi var 18 spejdere fra 5. By og en enkelt kolonneassistent fra Silkeborg. Han var lidt af en billedskærer, hvilket resulterede i en gevaldig totemmand, som der hurtigt kom til at gå rygter om nede i Waidhofen, så at folk kom op der-nede fra bare for at se den. Ved lejrens slutning gav vi den til vor østrigske nabotrop. Det var ikke for at blive af med den på en bekvem måde, men de bad selv om at få den, læssede den på en lastvogn og kørte den til Gmünd, hvor de ville stille den op foran deres trosshus.

Vore nabotropes lejrlev mindede en del om feriekoloni. De medbragte skorstensrør og jernplader til deres lejrkomfurer, og så brugte de søm til deres bastante lejrarbejder. Og den måde, de skaffede sig materiale på ved at gå ud i skoven men en økse og SAV, var absolut ikke efterligningsværdigt. Men ellers var det to ualmindelig flinke nabotroppe, som vi havde nogle lejrball fælles med, hvor vi lærte ganske udmærket og kultiveret underholdning. Synge kan de jo.



Paul Wellendorff: På fisketur. (Kr. 6,50 — Hasselbalchs forlag).

Anmelderen har en gang sammen med en god ven holdt ferie i de norske fjelde, og vel vidende at tiden kunne falde lang, havde vi udstyret os med fiskestænger og ganske naturligt stillet store forventninger til de fangster, vi skulle

gøre. Vi fiskede på alle tider af døgnet, med forskellige blink og fluer, men desværre uden stort held. Jeg må beskædent fortælle, at jeg fangede den eneste fisk, der blev fanget i løbet af de 10 dage. En nordmand, vi senere talte med, sagde — og det var os en trøst — at der sikkert ikke var mere end to fisk i den sø, vi havde fisket i!

Vil man imidlertid vide, hvordan man rigtig skal bære sig ad, så foreligger der i ovennævnte bog et væld af oplysninger, og bogen er netop skrevet for drenge og unge. Bogen slutter med en god oversigt over de fisk, man kan fange herhjemme. Anbefales interesserede.

Hilmar Wulff: Jægerpens hemmelighed. (Kr. 4,75 hft., 6,75 indb. — Gyldendal).

Bogen er en selvstændig fortsæt-

telse af »Jægerdrene«, en bog som var til ug med kryds og slange. Her i denne bog er drengene blevet større, og de kommer ud for at afsløre en smuglerbande. Den er meget spændende og lever derved op til sin forgænger.

Håndbøger for børn: Richard Lindebro og Viggo Kirk: Jeg har en cykel. (Kr. 3,50 — Erik Lundsgaards forlag).

De to forfattere er ledere af Københavns politis færdselsundervisning, og hvad de ikke kender til cykler og trafik, det er ikke værd at vide. Du får igennem bogens 48 sider, hvori der er mange anskuelige tegninger, alt at vide om cyklens indretning og pasning, om cyklens udstyr og naturligvis også om færdselsregler.

Sk.

Lejren varede i 11 dage. To af dem benyttede vi til en udflugt til Salzburg. Vi lejede en postautobus og kørte gennem et dejligt landskab, bl. a. over Pötschenpasse den ene vej og langs de mange smukke søer på hjemturen. Fra Salzburg tog vi den obligate tur til Hallein og prøvede svævebanen derop og de berømtelige rutschbure nedad inde i selve saltbjerget. Endvidere Hellbrunn, hvor et par stykker programmæssigt blev dyngvåde.

De østrigske spejders gæstfrihed var fabelagtig. 9 af os 19 var inviteret til gratis ophold i den 11-dages lejr ved Waidhofen (en patrulje på 8 mand og en voksen leder), og da vi allesammen (alle de udenlandske spejdere) bagefter tog til Wien, viste det sig, at alle 19 danske var Pfadfinder Niederösterreichs gæster til at bo på et glimrende vandrehjem ude ved Pötzleinsdorf i en uge. Undervisningsministeriet organiserede den daglige omvisning i Wien og omegn. Morgenmaden fik vi på vandrehjemmet, frokost og middag på Kaiserhof lige ved rådhuset; alt sammen gratis for os, ligesom alle entréer og sågar et ugekort til sporvognen mellem vandrehjemmet og byen. Og ikke at forglemme en aften i Schönbrunn's lille hyggelige barokteater til en opera af Rossini: Le generantola — som viste sig at handle om askepot.

Vi oplevede også det historiske øjeblik 27. juli, hvor besættelsesmagternes flag blev strøget et efter et, mens Frankrigs, Englands, Sovjets og Amerikas nationalsange blev spillet af de fire landes militærkorkestre.

Thorkel Vøgg.

1. Gelsted trop og flok 10 år.

Sammen med min kollega, redaktøren af Spejdersport, havde jeg i forbindelse med divisionschefsmødet på Hylkedam i september måned lejlighed til at aflægge besøg på den store udstilling, 1. Gelsted trop og flok havde arrangeret i deres udmærkede lokaler i Gelsted præstegård. Anledningen til udstillingen, som i øvrigt havde mange besøgende, var troppens og flokkens 10-årige fødselsdag.

I det første lokale havde ulye-

DUE DAVNE TIL ÆRES SIDEN

1. KL. SPEJDERE

- Herlev trop
SM Willy Pedersen
- Absalon trop — H.K.D.
PF Jan Bøb Jeppesen
PF Jens Kostrup

2. KL. RIDDERE

- Godthaab trop
SM Erik Nordmann Larsen
SM Ole Pihl Bisgaard
Fureus trop
SM Vagn Skadhauge

3. KL. BØR

- By
John Bøcker
- Østerbro trop
SM Spren Svestrup
- Odense — Set. Georgs tr.
SM Knud Ole Kirkegaard

4. KL. VÆBBERE

- Odense — Set. Georgs tr.
Erik Krogh Jensen
Kjeld Ulrik Jørgensen
Kjeld Frimuth Hansen

- Herlev trop
SM Willy Pedersen
SM John Madsen
PF John Kastrup
PF Leif Kirchmann
PF Per Henriksen
PA Curt Clausen
PA Jørgen Levin

- Skanderborg trop
PF Per Emborg
PF Erik Bendix Rasmussen
PA John Bøicho
Kong Rings trop
PF Poul Packroff

- Absalon trop — H.K.D.
PF Jan B. Jeppesen
PF Jens Kostrup
PF Alan Lyng
PF John Pallesgård
Flemming Heinze
Frohn Schröder
Ernst Simonsen

- Gelsted trop
Knud Erik Paulsen
Kurt Birger Skov
Tage Nielsen
- Viborg trop
Peter Lauritsen
- Hede trop
SM Jens Pingel Nielsen
- Odense — Set. Knuds trop
Hans Hasselbalch
Niels Hammer

5. KL. VANDRINGER

- 100 km
- Østerbro trop
SM Hans Kristiansen
SM Keld Christensen
Fureus trop
SM Kaj A. Pedersen
SM John Schröder Nielsen
- Odense — Set. Knuds trop
Hans Hasselbalch
90 km
- Østerbro trop
PF Niels Bentsen
75 km
- Absalon trop — H.K.D.
Erik Nielsen



var både morsomt og interessant at se de mange ting, de havde lavet på deres ulvemøder. Der var endog flere fine samlinger, som var resultatet af mange, mange timers arbejde.

Spejderne havde deres udstilling over 2 lokaler, og i det ene så vi en virkelig fin patruljelejrplads. Ikke engang lejrball med »ild« manglede. Der var mange ting at se på, lad mig således nævne, at der var over 300 fotografier, der fortalte om troppens og flokkens liv fra starten til dato.

Vi hørte også lidt om troppens liv, og tropsføreren, Møller Nielsen, fortalte, at tropsfesten havde fundet sted på H. C. Andersens fødselsdag, og der var fremført flere af H. C. Andersens eventyr. Sommerlejren var i år gået til Bornholm, hvor man havde benyttet samme lejrplads som K.F.U.M.-spejderne benyttede til deres korpslejr. Endvidere havde Høgenes patruljefører deltaget i Det svenske Spejderkorps berømte »Blå haiken«.

Red.

Sælerne, 2. Nyboder trop,

har meddelt redaktionen, at de har fortrængt Rævne fra 1. Bogens

trop, som i september-nummeret af Spejdersnes Magasin fortalte, at de havde opnået fem placeringer ved divisionsturneringen og mente, at det var danmarkrekord.

Sælerne har ved Nyboder divisionens turnering opnået 6 placeringer, idet de vandt: turn-out, madlavning, lejrspil, dagløb, natløb og vildsvinetanden.

Korpsets hus

har i løbet af det første år været benyttet til 100 møder med 3751 deltagere, og i løbet af 2 sommermåneder har der været 1058 overnatninger, hvoraf de 15 overnatninger er af danske spejdere.



ønsker til lykke og foreslår Depotet at lade korpsets godkendelsesudvalg godkende en røgvender. De fås nemlig i lige så mange udgaver, som der er lejre landet over.

SPEJDER KNICKERS



godkendt af korpset.

Depotet har nu de rigtige spejderknickers i uniformsfarven, og de føres i to kvaliteter, både en svær ulden og den kendte Wilson-kvalitet.

Spejder knickers

svær ulden med foer og med 2 baglommer.

Livvidde

66	68	70	72	74	76
37.50	38.50	39.50	40.50	41.50	42.50

Voksne 80 — 96 uden foer .. 43.50

Wilson knickers

kamgarn, uden foer og med 2 baglommer

Livvidde

68	70	72	74	76
43.00	45.00	47.00	49.00	51.00

med foer + 4.00
voksne uden foer 66.00



Godkendt af korpset som vinterbeklædning fra 1. november til 31. marts.

SKIBUKSER TIL ULVEUNGER

er også reglementeret vinterpåkledning
Prima Holmensklæde — mørkeblå

Livvidde	62	64	66	68	70	72	74
	34.50	36.00	37.50	39.00	40.50	42.00	43.50

med foer + 5.00



Randsyede SKISTØVLER

med lang snøring, i det kendte Oxford-fabrikat, er selvfølgelig det bedste. De er også af svært juchtenlæder — har en fremragende pasform og føres i halve numre.

Størr.	33—34½	...	62.50
—	35—36½	...	67.50
—	37—39½	...	72.50
—	40—42	...	78.50
—	42½—44½	...	84.50



SKISTØVLER

af prima svært juchtenlæder — en rigtig drenge-vinterstøvle — med greyhound såler.

Størr.	31—33		49.50
—	34—36		55.50
—	37—39		59.50
—	40—44		65.50



ORIG. NORSKE RAGG SOKKER

i den allerbedste kvalitet »Janus«.

Størr.	9		6.00
—	10		6.85
—	11		7.50
—	12		8.85

BILLIGE SWEATERS

Læs i det vedlagte julekatalog om de »norske islændere« — det er tidens sweaters.—
Drengestørr. fra 23.50 Herrestørr. fra 30.00

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunelærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

NORRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palæ 4528
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Frydensalsvej 32, København V
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret